

Една привечеръ момчето забрави да притвори добре вратата на мазата. Огначало Джимъ не забеляза това. Но не следъ много той се взрѣ. Наистина, вратата не бѣше добре затворена, и единъ снопъ свѣтлина достигаше до него. Джимъ бързо скочи. Сякашъ нова незнайна сили го изпълни. Той отиде до вратата и започне да я тегли съ преднитѣ си крака. Вратата не се открехваше. Цѣлъ часъ Джимъ се бори съ тежката врата, тегли, драска, гриза я съ остритѣ си зъби, но вратата все така стоеше.

Минаваха часъ следъ часъ. Настъпи нощта, а Джимъ съ сетни сили продължаваше борбата за своето освобождение. Когато пропѣха първитѣ пѣтли, той падна до вратата изтощенъ и тамъ дълго лежа. Лежа до втори пѣтли. Когато пакъ пропѣха, той пакъ скочи. И пакъ се залови на работа. И когато следъ още единъ часъ той се канѣше да се откаже отъ всичко и напрегна за сетенъ пѣтъ всички сили, вратата се открехна, и Джимъ започна бавно да се качва по стълбитѣ. Изкачваше се той и се озърташе на всички страни, докато незабелязано се намѣри на глухитѣ и пусти улици.

Джимъ бѣше запомнилъ цѣлия пѣтъ, по който бѣше грабнатъ и отнесенъ. И пакъ по сщия пѣтъ, бавно и предпазливо, той пое къмъ свѣтлата кѣща.

Бѣше сипнала зора, и трети пѣтли бѣха пропѣли, когато Джимъ съ сетни сили се довлѣче и легна предъ желѣзната пѣтна врата на чичо Стилияна. И тамъ стоя до разсъмване. Следъ това той залая. Този гласъ бѣше чутъ най-напредъ отъ неговия господарь.

Чичо Стилиянъ бързо скочи отъ леглото си, наметна се съ една дреха и за нѣколко мига се намѣри предъ желѣзната врата. Тамъ стоеше съ сълзи на очи Джимъ Разбойникътъ.

Вл. Русалиевъ

НОВАТА ЗВЕЗДА

— Бате Пешо, ела да ми почетешъ отъ новата книжка, — замоли се Ваньо, който лежеше отъ десетъ дни въ легло, но сега бѣше на оздравяване.

— Остави ме, Ваньо, почети си днеска самъ. Заеиъ съмъ. Готвя ти една изненада, — отговори братъ му Пешо Стрелата.

— Каква изненада?

— Потърпи. Довечера ще видишъ.

Пешо Стрелата излѣзе отъ стаята. Като минаваше презъ двора, видѣха го отъ сѣседския дворъ Васката и Симо Тиквата.

— Пешо, — извика Симо, — ще дойдешъ ли съ насъ въ орѣшака? Отъ снощния силенъ вѣтръ по зе-